

VERLOREN BROOD

Nele Reymen

Verloren brood

i.s.m. provincie Limburg

1

© 2015 – Nele Reymen & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

Omslagontwerp en -illustratie: Kris Demey
Vormgeving binnenwerk: theSWitch
Auteursfoto: Liesje Reyskens

NUR 301
ISBN 978 94 6001 342 3
D/2015/11.676/256

e-boek
ISBN 978 94 6001 343 0

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De middelmatigheid die zijn leven beheerste was tegelijk de wonde en het doekje voor het bloeden. Leyla stak boven die middelmatigheid uit. Zij had hem niet verleid, niet bewust. Het was makkelijker geweest dan dat. Hij was haar gewoon gevolgd als een kater die het ene moment nog rustig aan zijn gat likt, om het volgende plots achter zijn eigen staart aan te gaan. Langs de grauwe straten, huizen en mensen zat Reno hele busritten uit, vooral om de tijd te passeren. Elke rit bracht hem nergens naartoe om uiteindelijk weer op hetzelfde punt uit te komen. Onderweg keek hij naar de voorgevels die zo smal waren dat ernaar kijken al een benauwd gevoel gaf. Een meter of drie, maximum vier waren ze. Niet breed genoeg om lucht en ruimte te hebben, zeker niet voor jezelf. De daken die de voorgevels samen hielden waren op sommige plaatsen doorgezakt en ramen waren hier en daar vervangen door een houten paneel. Verder was er niets dat de mogelijke ellende achter de kleine deurtjes prijs gaf.

Reno was aan de kant van het gangpad gaan zitten ergens halfweg in de bus, dicht bij de uitgang. Wat verderop zat een moeder met haar zoontje. Zij kauwde op niets, hij hield zich vast aan een bruine papieren zak die op zijn schoot lag. Af en toe bracht hij die zak naar zijn mond

om er als een bezetene in te ademen, wat van het verfrommeld vel papier onbedoeld een ballon maakte. Ze zagen er net zoals de andere passagiers gelaten uit, ongeacht hun bestemming. Niemand keek ergens naar uit. Vooruitzichten beperkten zich tussen Noord, Oost en West dan ook tot datgene wat er te zien was. Pas toen de bus het dienstencentrum naderde begon iedereen te schuifelen op zijn zitje, al bleef het enthousiasme matig. Het dienstencentrum was de laatste jaren druk bezocht. Eenmaal de bus halt hield werden plastic zakjes bijeengeraapt, jassen dichtgeknoopt, kauwgum onder de zitjes geplakt en stapte iedereen uit. De moeder trok het kokhalzende kind verder aan de kraag van zijn jasje en eenmaal buiten gooide het kind de papieren zak op straat om drie stappen verder in de goot te braken. De zak waaide er gewoon aan voorbij, enkele van de laatste afgevallen bladeren volgden. De bus liep leeg, maar Reno bleef zitten. Zijn vader was zijn dienstencentrum, hij had geen hulp nodig.

De deuropening van de bus was amper groot genoeg om de laatste passagier die uitstapt en de eerste die instapt tegelijk buiten en binnen te laten. Een oude vrouw stapte op, de handvaten van haar plastic handtas met opgenaaid logo hingen als een halsketting om haar nek. Haar handen waren rond die hengsels geklemd. Een man die een bierblikje leeg goot in zijn keelgat, volgde haar. Daarachter kwam Leyla. De naad van haar broek was ver in die van haar billen gekropen, tot groot genoegen van de mannen achter haar. De voetzool van de buschauffeur raakte ongeduldig het gaspedaal, nog voordat de laatste passagier ingestapt was. Het bruuske vertrek deed Leyla wankelen, waardoor ze zich moest vasthouden aan een rugleuning. In het

midden van het gangpad bleef ze staan, terwijl ze met haar ogen over de zitjes gleed. Links voor haar zat de oude vrouw met de handtas rond haar nek, aan het gangpad. Achter de vrouw zat de man met alweer een nieuw blikje bier in zijn hand. Met zijn kin tegen zijn omhoogkomende borstkast onderdrukte hij een oprisping. Het mislukte. Toen hij Leyla in het oog kreeg, maakte hij met opgetrokken benen plaats voor haar. Zij wandelde daarop recht door het gangpad tot ze ter hoogte van Reno kwam. Hij keek al die tijd naar buiten waar niets anders te zien was dan een verzameling leegstaande loodsen die even snel uit zijn zicht verdwenen als ze binnen zijn blikveld kwamen.

‘Kan je een plaats opschuiven?’ vroeg ze. Ze gooide haar lange haren naar een kant, waardoor haar ranke nek bloot kwam. De lichtere kleur aan de punten van haar haar verzaadden dat ze lang geleden een warme zomer gezien hadden. Ze keek hem recht in de ogen, maar hij ontweek die van haar. Oogcontact was al vaker het begin van problemen geweest. Zijn ogen bleven gericht op de film die zich achter het raam afspeelde.

‘Ik wil hier graag zitten.’ Geen vraag, bijna een verwijt. Uiteindelijk keek hij omhoog, alsof hij dat moest. Onmiddellijk vond hij haar ogen. Veel meer dan fronsen deed hij niet.

‘Dus je gaat niet opschuiven?’ Ditmaal wel een vraag, tegelijk een verwijt. Met een duw tegen zijn benen liet ze haar ongeduld blijken. Hij moest nu wel opschuiven. Van het ene zitje schoof hij naar het andere, hopend dat de vlek in de bekleding van zijn nieuwe zitplaats droog was. Eenmaal hij aan het raam zat, nam ze plaats naast hem. Ze kwam wat onbeschoft over voor een mooi meisje zoals zij.

Tegelijk deed ze het op zo'n manier dat niemand het haar kon kwalijk nemen. Ook hij niet.

Leyla eiste niet veel fysieke ruimte op, al maakte haar aanwezigheid hem zenuwachtig. Een plots remmanoeuvre liet hun benen elkaar raken. De bus hield halt, ditmaal in de schaduw van de staalfabriek. Slechts een paar jaar geleden was niet het dienstencentrum maar dit nog een van de drukste haltes. Nu stapte er een enkele vrouw op die tijdens de vorige rit verkeerdelijk te vroeg was uitgestapt. Een leegstaande fabriek trekt geen volk, niet nadat de laatste ramptoeristen en de krakers vertrokken zijn. Die vrouw had staan roepen en zwaaien naar de weggrijdende bus toen ze haar fout inzag, vervolgens spuugde ze op de grond. De buschauffeur had het niet gezien, noch gehoord. Reno had niets gezegd.

Vanuit zijn ooghoek probeerde hij Leyla te volgen. Hij zag dat haar hoofd in zijn richting gedraaid was. Haar adem nestelde zich in zijn nek, al kon hij niet zien of ze naar naast hem keek. Hij zag hoe ze haar arm ophief om vervolgens het topje van haar wijsvinger op zijn schouder te voelen, als een specht die zijn snavel herhaaldelijk in een boomschors ramt. Toch schrok hij.

'Zou je opgeschoven zijn voor een kreupele?' vroeg ze terwijl ze haar hand weer in haar schoot legde. Hij voelde hoe haar woorden zijn gezicht raakten. Haar adem stonk niet. Hij aarzelde even, maar antwoordde naar waarheid.

'Als hij het zou vragen.'

'Maar wat als hij niet zou kunnen spreken?' Ze was verontwaardigd, hoewel er niet zoveel kreupelen waren die daarbovenop ook niet konden spreken. Zelfs niet in de achtergestelde wijk die alles tussen Noord, Oost en West was.

'Dan zou hij vast ook de bus niet nemen.' Haar opgetrokken wenkbrauw bevestigde zijn gelijk, al was het met zichtbare tegenzin.

Zij vroeg niets meer, hij zei niets. Iedereen op de bus was heel druk bezig met niets, of zo deden ze het overkomen. Op het geluid van een sputterende motor na was er niets. De stilte was meer een geruststelling dan een ongemak. Pas bij de volgende halte stelde Leyla opnieuw een vraag.

'Zou je meekomen als ik het je nu vroeg?'

Zonder veel aarzeling knikte hij, hij moest nergens anders zijn. Na die knik trok hij zijn schouders nonchalant op, ter compensatie van zijn eigen enthousiasme dat hij heel even gewaar werd. De oude vrouw stapte samen met hen van de bus en de man met het bier gooide een leeg blikje achter hen aan. De buschauffeur liet het allemaal gebeuren.

Leyla keek niet achter zich om te zien of hij kon volgen, daar ging ze gewoon van uit. Door het wandelen duwden haar billen haar te korte jasje langzaam omhoog, waardoor hij zicht kreeg op haar onderrug. De dagen werden alsmaar kouder, maar de laatste zon gaf nog warmte en gooide een gloed over haar huid. Het deed de haartjes die erop stonden blinken als een soort donzen vachtje. Hij wilde eraan voelen, haar aaien als het ware, zoals een klein kind een kuikentje zou aaien, bang om het te pletten tussen slechts twee vingers. Maar zijn handen bleven braaf in zijn zakken zitten. Hij begreep de mannen die achter haar hadden gestaan aan de bushalte, ook al zou hij het zelf niet gedaan hebben.

Ze liepen door de straten die als draden tussen de bedrijventerreinen gespannen leken te zijn. Langs de zijkant

werden die straten omhoog geplooid door eenzelfde troosteloze aaneenschakeling van bakstenen, waarin enkel voordeuren en glasgordijnen het verschil maakten. De huizen waren schijnbaar identiek aan elkaar en de mensen die erin woonden en leefden verschilden vast niet veel van elkaar. Iedereen probeerde er het beste, of op zijn minst het minst slechte, van te maken. Een moeder stond in de deuropening van haar huis en riep de naam van haar zoon die wat verderop met een voet op een bal stond te praten met twee vrienden. De voetbal was te plat om hem nog te gebruiken waarvoor hij echt diende. De roep van zijn moeder veranderde niets aan de houding van de jongen. Een andere, oudere vrouw stond wat verder voorovergebogen in haar voortuintje. Ze deed het lijken alsof ze gevallen bladeren van tussen haar planten raapte, maar het waren lege blikjes en sigarettenpeuken. Voor haar tuintje stond op straat een auto waarvan de achterrauit ingeslagen was. Een stuk karton, vastgeplakt met brede zwarte tape, diende als vervanging. Auto's reden hen voorbij zonder echt uit te wijken. De meeste hadden hun achteruitkijkspiegels vastgekleefd met diezelfde tape. Toen ze de drie jongetjes passeerden hoorden ze de moeder nog steeds roepen. Het eten was klaar. De jongen stampte tegen de voetbal en die plofte zonder veel resultaat via een omheining op de grond. De bal rolde niet eens veel verder weg. De jongen trok zijn schouders en zijn wenkbrauwen op. Onverschilligheid nam het wel vaker over van teleurstelling tussen Noord, Oost en West.

Eender welke straat Leyla niet nam, kon Reno wel nemen. Maar hij volgde haar, voor het eerst sinds lang niet wetend waar naartoe. Ze vertraagden hun pas toen ze een rijhuis naderden met een boeket bloemen in het raam van

zo'n bakstenen muur. Het waren plastic bloemen, gevangen tussen het vensterglas en een vergeeld wit rolgordijn.

'Kom je mee naar binnen?' Het was een vraag die ze stelde voor de vorm. Ze keek naar haar broekzak waaruit ze haar sleutels haalde. Ze moest wat door haar benen buigen en haar achterste achteruit steken om erbij te kunnen. Hij knikte opnieuw, wetende dat ze die knik wel zou opmerken vanuit haar ooghoeken.

Het rijhuis waar hij binnenstapte was er een zoals zovele tussen Noord, Oost en West. Elk huis was het spiegelbeeld van het huis ernaast. 's Nachts, in alle stilte, kroop het leven van de burens door de muren. Aan hun geluiden waren ze te herkennen. Geroep, gehuil, gelach, heel af en toe. Een klap, dan weer gehuil. Zelden muziek.

Voor haar was de geur die in het huis hing thuishkomen, voor hem was het iets onfris dat verdoezeld moest worden met potpourri.

'Kom mee,' zei ze. Ze stak haar hand uit en ging hem voor naar een slaapkamer, maar hij nam ze niet vast. Bij iedere stap die hij zette, sneed de rand van zijn broekzak in het vel van zijn hand. In de slaapkamer kroop dezelfde geur in zijn neus, vergezeld van nog meer potpourriwalm. Ze ging recht voor hem staan en liet haar ogen over hem glijden, van kop tot teen. Dat alles deed ze zonder veel schaamte, een gevoel dat hem almaar meer bekroop. Ze stak haar handen in de lucht en zwaaide ermee voor zijn ogen, als een baby die voor het eerst danst op muziek. Ze lachte. Lachen kon mensen van de wijs brengen, dat wist ze. Terwijl ze hem strak aankeek, bleef hij gewoon staan. Ze legde haar handen op zijn schouders en liet ze zakken tot aan zijn middel, waar haar vingers onder zijn T-shirt

kropen. Ze nam het vast en trok het over zijn hoofd. Het ging wat onhandig omdat hij zijn armen naast zijn lijf liet hangen terwijl zij ze samen met het T-shirt omhoog trok.

Fierheid had Reno niet, zeker niet als het op zijn lijf aankwam. Hij had zichzelf altijd wat schraal gevonden met een te witte huid, te roze tepels en te weinig beharing. Zijn T-shirt viel nog maar net op de grond toen ze al met haar handen naar zijn broeksriem ging om die los te maken. Hij wist dat ze onderweg was naar zijn penis, die ook op niet veel waardering kon rekenen. Niet te kort, maar wel te smal. Hij had zich ooit al afgevraagd of hij met zijn penis effectief vrouwen zou kunnen bevredigen en of zijn gesop niet verloren zou gaan in de omgeving. Het antwoord bleef hij zichzelf en alle vrouwen voorlopig nog steeds schuldig.

Zijn broek viel zonder veel aarzeling op zijn enkels en zijn onderbroek belandde er al snel bovenop. Zijn niet te korte maar te smalle penis wees enigszins fier omhoog, nieuwsgierig naar wat hem te wachten stond. Toen duwde ze hem op het bed, zo hard dat zijn penis tegen zijn onderbuik kletste. Zelf trok ze zich daarop terug in de badkamer. Hij lag op zijn rug, met zijn penis die hem een beetje verongelijkt recht in zijn ogen aankeek. In het bed van een vreemde vrouw. Hij was verbaasd over hoe diep hij wegzakte in de matras.

Zenuwachtig liet hij de geluiden rondom hem in zijn oren kruipen. Haar gedempte stappen op een vinylvloer. Water dat uit een kraan stroomde. Een handdoek die op diezelfde vloer viel. Het gepuf van een parfumsflesje. Stampende voeten van de burens op de trap en stemmen die het gestommel begeleidden.

Om de minuten die passeerden minder eindeloos te laten

lijken begon hij de kamer waarin hij zich, voorlopig zonder reden, poedelnaakt bevond vorm te geven. Aan beide kanten van het bed stond een nachtkastje. Op het ene stond een doosje met papieren zakdoekjes, op het andere een nachtlampje dat een straaltje licht en warmte op de zijkant van zijn lichaam gooide. Het maakte hem nog bleker, vond hij. Zonder het te vragen trok hij een zakdoekje uit het doosje aan zijn rechterkant om er mee langs zijn penis te vegen, een voorzorgsmaatregel. Het zakdoekje gooide hij in het vuilbakje dat naast het bed stond. Er lagen meerdere zakdoekjes in, gebruikt en verfrommeld. Zijn kauwgum kleefde hij aan de rand van het nachtkastje. Het verfbehang was ongeverfd en de muren waren kaal, op een kapstok met daaraan een roze kamerjas na. Die kamerjas was niet achteloos over het haakje gesmeten, maar met een zekere zorgvuldigheid eraan opgehangen. Het typeerde haar, de vrouw van wie hij niks wist. Ze was georganiseerd. Niet zo nodig gesteld op gezelligheid, maar wel in orde met haar zaken. Ze wist wat ze deed, die indruk had ze hem alleszins gegeven toen ze hem in de bus kordaat opzij en later op haar dekbed had geduwd.

Hij werd afgeleid door een bolletje dat aan het uiteinde van een vergeeld rolgordijn hing, voor een raam dat op een kier stond. Daar was het nochtans te koud voor. Willekeurig tikkend verdrong het zijn gedachten. Hij liet het gebeuren en probeerde terug de gekende leegte in zijn hoofd te brengen. Na elke tik op het raam volgde er een koude bries die zich tegen zijn schrale lijf nestelde. Met de toppen van zijn wijsvingers begon hij over zijn tepels te wrijven. Terwijl zijn vingers rondjes maakten, kon hij niet anders dan overdenken wat hem tot dat punt geleid had. Zijn weinige

ervaring schoot door zijn hoofd. Nooit eerder had hij een vrouw genomen en dat vond hij maar goed ook. Zodra je iets neemt moet je ook iets teruggeven. Zijn eigen hand rond zijn penis had telkens voor de minste problemen gezorgd, dus die handeling genoot zijn voorkeur. Er waren dikke Tonny en schrale Shanna geweest. Een stel kinderen die hem nooit echt de voldoening gegeven hadden die een man in wording nodig had. Schrale Shanna was de eerste die Reno's lul uit zijn broek had gehaald na de turnles, lang voordat ze beiden wisten welke mogelijkheden dat met zich meebracht. Ze trok er even veel en net zo lang aan als ze dacht dat nodig was en hij liet het allemaal gebeuren. Toen ze op een keer betrappt werden door dikke Tonny, dreigde die ermee alles te verklikken aan de schooldirecteur. Tenzij hij zelf mocht doen wat zijn zus op wekelijkse basis deed. Reno zag er geen probleem in. Toen niet, met zijn rood turnshortje afgezakt tot op zijn witte turnpantoffels, en lang daarna niet.

Een bries trok door de kamer toen Leyla de badkamerdeur weer opende. Het deed het weinige stof rond haar lijf opwaaien als een plastic zakje dat door de wind wordt meegenomen. Met een beweging die ergens gewoonte verrees, bracht ze haar jurkje tot bedaren. Ze had lange benen die begonnen bij haar smalle enkels en eindeloos verder leken te gaan onder het minuscule niemendalletje dat niet alleen haar kruis maar ook haar borsten moest bedekken. De kilte liet ook haar niet ongemoeid, dat bewezen haar tepels die enthousiast door het dunne stof duwden.

Reno werd ongeduldig. Het moest nu maar gebeuren. Hij begon maar al te goed te beseffen dat niet veel mannen het hem zouden nadoen. Het was zijn type niet gegeven om

zomaar opgepikt te worden door een bloedmooie vrouw. Een vrouw die net dat was wat ze nooit echt had kunnen zijn, een meisje. Uitdagend, ongemanierd en onkuis, maar desondanks nog steeds een meisje. Elegant en zonder aarzelen stapte ze op hem af. Haar bewegingen leken in zijn ervaring uren te duren, uren waarin ze hem met haar blik alleen al verslond. Nochtans had ze niet meer nodig dan drie stappen om van aan de badkamerdeur tot aan het voetende van het bed te geraken. Van daaruit kroop ze op bed, zoals een gespannen dier dat zijn prooi besluipt. Haar tepels schuurden met opzet over zijn bovenlijf, tot ze met haar gezicht boven het zijne hing. Vijf centimeter was hij verwijderd van de perfecte kus, met de perfecte vrouw. Dat moest ze wel zijn, volgens hem. Helder denken kon hij niet meer, daarvoor hadden zijn hersens meer bloed nodig dan ze op dat moment kregen. Hij wilde haar hoofd zachtjes in zijn handen nemen en zag niet hoe hij haar wangen zo dicht naar elkaar duwde dat haar lippen leken op wat kinderen ermee doen als ze een vis imiteren. Zijn vingers liet hij langer dan het moest door haar lange haren gaan, tot ze daardoor in een knoop kwamen te zitten. Haar hoofd werd naar achteren gesnoekt toen hij toch verder bleef gaan. Voor het eerst rook hij haar haren, een zachte, zoete geur. Hij sloot zijn ogen en opende zijn mond een beetje, op zo'n manier waarvan hij dacht dat het normaal was voor de situatie waarin hij zich bevond. Hij wilde haar lippen op die van hem voelen, zijn tong in haar mond duwen en rondjes draaien met die van haar. Rustig, zacht, maar even goed beestachtig als het moest. Zoals hij dacht dat het hoorde. Maar op een enigszins subtiele manier schudde ze haar hoofd los. Haar kus belandde in zijn nek en zijn tong kwam

onverrichter zake ergens tussen enkele van haar lange, zoete lokken terecht. Zijn lijf trilde en heel de tijd lag hij met bijeen geknepen billen op het bed. Niemand had ooit zijn nek zo sensueel gekust. Het was wat anders dan schrale Shanna's van nicotine doordrongen tong die onbehoedzaam langs zijn nek gleed om er een soort viezig schuimlaagje op achter te laten. Eindelijk kon hij zijn handen van aan haar schouders tot over haar rug laten glijden en alsof hij wist hoe het moest trok hij daarmee ook haar jurkje mee naar beneden, tot haar borsten ontbloot waren. Zelf schoof ze de rest van het jurkje dat haar middel nog bedekte omhoog, zodat het zoals een ceintuur op haar heupen rustte. Heel haar lijf riep om aandacht en aanraking en elk stukje lichaam keek hem recht aan. Zonder te knippen. Gretig begon hij te graaien naar wat voorhanden was, tot hij uiteindelijk beide handen op haar billen liet rusten. Hij kneedde haar malse vlees, zij liet hem begaan. Ze trok het stukje van haar jurkje dat nog restte tussen haar benen opzij en liet zich op hem zakken.

Het moment was eindelijk daar. Na jaren van ongeduldig wachten zou er dan toch iets anders over zijn penis schuiven dan zijn eigen rechterhand. Voor het eerst zou hij weten wat hij altijd had moeten missen. Daarvoor hoeft hij het immers niet eerder gehad te hebben.

Maar hij was te vroeg, zij was te laat. Het enige dat ze voelde tussen haar gespreide benen was een warm papje, dat draden trok en langs haar been naar beneden druppelde toen ze zich rechtzette en van hem afkroop. Behendig trok ze wat papieren doekjes uit het doosje op het nachtkastje en veegde ze de smurrie weg. Bij haar, maar ook bij hem. De zakdoekjes belandden geruisloos bovenop de andere doekjes in het vuilbakje. Haar aankijken durfde hij niet meer. Ook

niet toen ze zijn gezicht vastnam en hem een kus op zijn voorhoofd gaf. Haar lippen voelden warm aan.

'Het is niet erg,' zei ze. Ze was blij, op een of andere manier. Opgelucht. Maar het kwaad was hoe dan ook geschied. Zijn langverwachte eerste echte penetratie was uitgedraaid op een kwalijke teleurstelling.

De plekken waar ze zijn zaad met een zakdoekje had weggeveegd voelden koud aan, in tegenstelling tot zijn voorhoofd waar ze hem gezoend had. Haar woorden van geruststelling waren nog niet uit de kamer geraakt, maar voor Reno hoefde het allemaal niet meer.

'Ik moet gaan,' stamelde hij, zonder haar nog de kans te geven iets te zeggen. Snel trok hij zijn kleren aan, terwijl zij haar hand uitreikte naar de kamerjas. Toen ze die van het nageltje haalde, viel er een tweede kamerjas op de grond. Met de veters van zijn schoenen nog ongebonden en zijn trui achterstevoren en binnenstebuiten strompelde hij naar de voordeur. Zijn kauwgum liet hij aan de rand van dat nachtkastje hangen.

'Blijf!' riep ze nog terwijl ze haar tweede arm in een mouw probeerde te steken, maar hij negeerde haar. Het enige dat hij daarna nog hoorde was hoe ze met een vuist op het raam klopte. Drie doffe slagen. De schaamte die hij voelde was te groot om de bedoeling daarvan af te wachten.

2

Toen hij de deur opende en naar buiten liep, sloeg de koude lucht hem onverwachts in het gezicht. Tegelijk werd hij getroffen door de gebalde vuist van een man, die in het donker twee keer zo groot en zo breed leek als hij zelf was. Een veronderstelling die bij daglicht zou blijken te kloppen. Na die eerste slag kon hij nog op zijn benen blijven staan, ondanks dat ze week waren door zijn eerste en meest teleurstellende zaadlozing in gezelschap.

De man kon hem moeiteloos in bedwang houden. Reno's dunne armen werden achter zijn rug geklemd, terwijl zijn broekzakken op een haastige manier werden doorzocht. Het enige dat daar te rapen viel was wat verwaarloosbaar kleingeld en een leeg pakje kauwgum. Opnieuw volgde een vuistslag, deze keer in zijn maag. Die was al iets moeilijker te verdragen. De triestige maaltijd die hij eerder die dag gegeten had spoot spontaan uit zijn mond en druppelde vervolgens langs zijn kin naar beneden. Reden genoeg om nog een derde slag te moeten incasseren. En dan nog een.

Waarom juist hij het daar op de stoep moest ontgelden was hem een raadsel. Te vroeg klaarkomen kon niet zo'n misdaad zijn.

Dat Leyla een hoer was en dat hij niet betaald had voor

bewezen diensten, besepte hij dan ook pas toen hij bij een vijfde slag met zijn rechterwang tegen het asfalt smakte. Ergens onderweg had hij zijn belager nog horen brullen dat er in het vervolg betaald moest worden, dat geen enkele hoer gratis was. Die zin had hem zijn fout doen inzien. Geveld door een pooier. Het was een avond van meerdere eerste keren. Vanuit de positie waarin hij gedwongen werd kon hij nog net zien hoe Leyla in het venster verdween achter de plastic bloemen en het rolgordijn dat ze zelf weer naar beneden liet zakken, terwijl hij de man het huis zag binnengaan waar hij net was buitengegaan. Daarna werd alles zwart.

Met zijn tong tussen zijn tanden en zijn ogen naar de binnenkant van zijn schedel gerold weigerde hij verzet en was incasseren niet langer nodig. Een vorm van zelfverdediging die meermaals zijn redding was gebleken, want zo ging het meestal bij hem. Een paar goed geplaatste klappen en hij belandde knock-out op de grond. Hoe lang zo'n knock-out duurde wist hij niet. Het leven werd tijdloos op zulke momenten. Iets zou hem wel weer bij bewustzijn brengen en dan kon de ellende gewoon herbeginnen. Ditmaal was dat iets waarvan hij dacht dat het een natte vod was die ritmisch langs zijn gezicht werd gehaald. Toen hij zijn ogen opende zag hij dat hij het in werkelijkheid de tong van overijverige Terriër was. Terwijl Reno's rechterarm bereden werd, voelde hij zijn maag weer omdraaien door de onnoemelijke stank die uit de bek van het schuimbekkende beest kwam. Het was pas toen de hond door een bekende stem tot bedaren werd gebracht, dat het bestje zich onverrichter zake geknield op een kussen gooide.

'Moskou is soms wat te enthousiast,' hoorde hij de stem

dan zeggen. ‘Net zoals Carlo, mijn broer. Sorry daarvoor.’ Leyla wilde zich meer verontschuldigen voor haar broer zelf dan voor de klappen die hij had uitgedeeld.

Met veel moeite opende Reno zijn ogen. Knippen bleek geen overbodige luxe om de etter uit zijn zicht te verjagen en vervolgens de vrouw te zien die hij niet veel eerder per abuis had ondergespoten. De geur van het huis kwam hem bekend voor, waardoor hij besloot dat hij in haar woonkamer moest liggen. Hij zat er middenin. Hij wilde zijn ogen weer sluiten, doen alsof hij er niet was. Zonder hem kon het alleen maar beter worden. Maar Leyla keek hem aan met een glimlach, anders dan daarvoor. Ze droeg nog steeds de roze kamerjas die ze ter hoogte van haar decolleté bijeen hield met een hand, in een poging om te doen alsof ze geen voorgeschiedenis hadden. Heel even stond ze daar gewoon als het meisje dat ze eigenlijk nog was. Reno merkte haar houding op en bedacht dat het deze keer misschien wel de moeite zou zijn om zijn ogen open te houden. Misschien was het daar en toen al beter geworden, dacht hij.

‘Ik heet Leyla,’ zei ze, alsof hij ernaar gevraagd had. Soms was het beter antwoorden te geven voor er vragen gesteld werden.

‘Reno. Hallo. Heb je misschien een kauwgum voor mij?’

‘Een muntje kan je krijgen.’ Ze stond recht en hij zag hoe ze naar de slaapkamer wandelde waar hij eerder met haar was geweest. Het hondje had zich intussen naast het kussen gelegd, Carlo was nergens meer te zien.

‘Hier. Niet op kauwen,’ zei ze toen ze terugkwam. Tussen haar duim en wijsvinger hield ze een muntje geklemd dat ze in zijn mond duwde. Het topje van haar wijsvinger trok zijn onderlip een beetje naar beneden. Het deed pijn,

zijn lip was gebarsten. Zij beet op die van haar terwijl ze met haar vinger over de barst gleed. Ze volgde de vorm van zijn mond en kustte hem. De pijn vergat hij. Het muntje ging over zijn tong van zijn mond naar de hare. Het deed haar luidop lachen.

‘Kom,’ zei ze. Opnieuw reikte ze hem de hand en ditmaal nam hij die vast. Ze hielp hem recht uit de zetel en begeleidde hem naar een andere slaapkamer, een verdieping hoger. Ze hield zijn hand stevig vast terwijl ze hem voorging. De zijanten van haar kamerjas wapperden tegen zijn arm en gezicht, haar benen kwamen bloot bij elke trede die ze nam. De burens zouden het gekraak van de trappen vast horen, als ze niet zoveel met zichzelf bezig zouden zijn.

Het begin van hun einde werd daar al ingezet, op dat moment, al zouden ze dat achteraf pas beseffen. Ze zouden elkaar dingen gaan verwijten en strijden om hun gelijk te halen, al is gelijk hebben bij een catastrofale afloop totaal onbelangrijk.

Het was al lang donker, maar in die tweede slaapkamer hing een lichtere sfeer. Potpourri was er minder nodig. Op de nachtkastjes stonden geen dozen met zakdoekjes, maar er lagen boeken en er stond een knuffelbeer. Aan de muur hingen geen haakjes met kamerjassen aan, wel een spiegel en enkele verweerde foto’s. De Eiffeltoren, de skyline van New York, witte stranden en besneeuwde berglandschappen. De ruimte werd bijeen gehouden door hetzelfde verfbelang als in de rest van het huis, maar hier wel geleverd. Een muur had een andere kleur dan de rest, olijfgroen tegen wit. En er slingerden overal kleren rond. Het was een meiskamer, onschuldig in zijn eenvoud.